

כ"ח אדר א' ה'תשע"ד 28.2.14

מגזין מס' 269

שבת שקלים פרשת פקודי/מברכים חודש אדר ב'
קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הפתח הלבוי

עבודה פנימית הראויה לשמה – משפיעה ופועלת גם בעולם

סח הרבי הריי"ץ: אדוני אבי מורי ו"רבי (הרש"ב) אמר:
חסיד יוצר "סביבה". במקרה ולא - עליו לפשפש
בכליו, מה מצבו האישי. ועובדה זו כשלעצמה, שאינו
יוצר "סביבה": - צריכה לשבור את רוחו כקיסם,
ועליו לשאול את עצמו: מה אני עושה בכלל בעולם?
(על פי ה'יום-יום' ל' אדר א')

בקרו אותנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

עזרה ראשונה לנפש

סכר התניא

לוח שיעורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי כ"ז אדר א' 27/2/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
ראשון ל' אדר א' 2/3/14	קרית אונו	בית הכנסת חב"ד רח' יהואש 10	20:00	שיעור שבועי	חיליק 054-6-924-770
שני א' אדר ב' 3/3/14	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אשוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רזנטל 054-472-49-06
שלישי ב' אדר ב' 4/3/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי ג' אדר א' 5/3/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648
רביעי י' אדר ב' 12/3/14	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
אירועים מיוחדים בחודשים אדר א' ואדר ב'					
מוצ"ש כ"ט אדר א' 1/3/14	ישוב אחיה	פרטים אצל איש הקשר	20:30	חד פעמי	מנחם 054-3-980-141
מוצ"ש ו' אדר ב' 8/3/14	קרית מוצקין	בית הכנסת "אני מאמין" רח' גן העצמאות 2 כניסה דרך רח' ז'בוטינסקי	20:30	חד פעמי	שניאור 052-8-070-801
שני ח' אדר ב' 10/3/14	באר שבע	בית הכנסת "זוהר הרקיע" רח' רנה קסן 64 (לנשים בלבד)	20:30	חד פעמי	זהבית 052-3-696-163
מוצ"ש י"ג אדר ב' 15/3/14	באר יעקב	מסיבת פורים צנועה רח' צופית 21 אצל מש' הבר	21:00	חד פעמי	שמואל 050-5-515-402

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש אדר ב'

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'פקודי', מכריזים: המולד יהיה ביום שבת קודש, שעה שלוש בצהרים, 10 דקות ו-8 חלקים. ראש חודש אדר ב' ביום הראשון וביום השני הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

אמירת תהילים בציבור

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בעניני נר מצוה ותורה אור.

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש...

לבת לקדים - כיון שבשבת שלפני ראש חודש אדר (או בשבת שחל בה ראש חודש אדר), עושים בה זכרון ל'מחצית השקל', על כן נקראת היא שבת שקלים (בשנה מעוברת, חלה שבת שקלים בשבת שלפני חודש אדר ב'). בשבת זו, שבת פרשת "פקודי", מוציאים שני ספרי תורה. בראשון קוראים פרשת השבוע, ובשני קוראים פרשת שקלים (חלק מפרשת "כי תשא" שבספר שמות ל, יא-טז). פרשה זו עוסקת בחיוב המוטל על כל אחד ואחד מבני ישראל להביא (בראש חודש אדר) את תרומת מחצית השקל (תרומה השווה לכל נפש) עבור קרבנות הציבור המוקרבים בבית המקדש. בהפטרה, שתוכנה מעין הענין שעוסקת בו הקריאה בתורה בשבת, קוראים - "ויכרות יהוידע" (מלכים ב', יא). הפטרה זו עוסקת בנדבת העם לבדק הבית בבית המקדש.

ימים ואירועים מיוחדים בחודש אדר ב'

להלן הימים המיוחדים שבחודש אדר ב', אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

שבשבת זו (שלעולם חלה לפני פורים) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת 'זכור' העוסקת בשתי המצוות: זכירת מלחמת עמלק, ומחיית זכרו (המן הרשע היה מזרעו של עמלק). בימינו מתבטא קיומן של מצוות אלו, במישור הרוחני, בזכירת ומחיית בחינת עמלק שבתוכנו ה"יודע את ריבונו, ומכוון למרוד בו" – אותו צד פנימי חצוף המקרר את היהודי מלממש שליחותו להאיר ולרומם את העולם.

לדעה הנפוצה (של הפוסקים העיקריים) חובת שמיעת פרשת "זכור" היא מן התורה, ולמנהגנו גם הנשים באות לבית הכנסת לשמיעת פרשת 'זכור'.

י"ד אדר ב' – חג הפורים. השנה, במוצאי שבת (אור ליום ראשון י"ד באדר ב') קוראים את המגילה, ולמחרת מקיימים את שאר מצוות היום: קריאת מגילה (בשנית), משתה ושמחה, משלוח מנות ומתנות לאביונים.

ט"ו אדר ב' – שושן פורים. בערים שיודעים אנו בוודאות כי היו מוקפות חומה בימי יהושע בן נון (בימינו מדובר בעיקר בירושלים) חוגגים את חג הפורים בט"ו באדר. גם בשאר הערים אסור יום זה בהספד ותענית, אין אומרים בו 'תחנון' ומוסיפים במקצת במשתה ושמחה.

כ' אדר ב' – שבת קודש שמיני/פרה. בקריאת התורה שבשבת זו (התלויה ב"שבת החודש" ולעולם תחול בשבת שלפניה) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת 'פרה אדומה'. פרשה זו עוסקת בטהרה מטומאת המת על ידי אפר הפרה האדומה. בפנימיות התורה

ו' אדר ב' – שבת קודש, פרשת ויקרא. בשבת זו, מתחילים לקרוא בספר ויקרא. במוצאי השבת עורכים ברוב עם ועדה קידוש לבנה.

ז' אדר ב' – יום-בוא אדמו"ר הרי"ץ (הרבי הקודם, רבי יוסף יצחק שניאורסון, נשמתו עדן) **לדור בקביעות בארה"ב (בשנת ה'ש"ת-1940).** באחת משיחותיו, אמר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו, כי "יש לנצל יום סגולה זה.. להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה בכלל, והפצת המעיינות חוצה בפרט, בכל מקום ומקום, בכל קצווי תבל... באופן של הוספה משנה לשנה".

י"א אדר ב' – תענית אסתר. [השנה, י"ג באדר ב' חל בשבת ומקדימים את הצום ליום חמישי י"א באדר ב']. יום צום ותענית לזכר הצום שהתענו בני ישראל בשעת גזרת המן הרשע. חולה (אף זה שאין בו סכנה), מעוברת, מניקה ויולדת (בחודש הראשון לאחר הלידה) פטורים מן התענית. מי שלא ישן מותר לו לאכול עד שיעלה עמוד השחר. קטנים שיש בהם דעת להתאבל, מאכילים אותם מאכלים פשוטים ולא יאכלו מעדנים. ביום זה מוסיפים בתפילה את סדר ה'סליחות' לתענית אסתר הנדפס בסידורים, ומרבים בצדקה.

מחצית השקל – לפני תפלת מנחה נותן כל אחד ואחד שלוש מטבעות של "מחצית" מן המטבע הקבוע באותה מדינה, זכר לתרומת מחצית השקל שהיתה נהוגה בזמן שבית המקדש היה קיים. נוהגים שאב המשפחה נותן עבור עצמו, עבור אשתו ועבור כל אחד מילדיו.

י"ג אדר ב' – שבת קודש צו/זכור. בקריאת התורה

עול ומסירות נפש שלמעלה מטעם ודעת.

כ"ז אדר ב' - שבת קודש תזריע/החודש. בקריאת התורה שבשבת זו (שלפני חודש ניסן, או בראש חודש ניסן כשחל בשבת) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת "החודש הזה לכם ראש חודשים". בפרשה זו מוגדר חודש ניסן כ'חודש הראשון' בלוח השנה העברי.

מבואר אשר 'טומאת מת' בנפש האדם היא תחושת 'היפך החיים' הנגרמת בעטיים של ענינים שליליים, מבית ומחוץ, היוצרים 'מחיצה של ברזל' בין ישראל לאביהם שבשמים. וכשם שטהרת אפר פרה האדומה היא בבחינת 'חוקה' שלמעלה מטעם ודעת, כך גם עבודת האדם לטהר עצמו מענינים של 'היפך החיים', גם היא כרוכה בקבלת

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'ראשון', 'שני', 'שלישי', 'רביעי', 'חמישי', 'שבת', 'חול המועד', 'חג המנוחות', 'חג השבועות', 'חג המצות', 'חג סוכות', 'חג פסח', 'חג חנוכה', 'חג מנוחה', 'חג חמשה עצרת', 'חג חמשה עצרת', 'חג חמשה עצרת'. Below the navigation bar is a large video player showing a Torah lesson with a man in a black hat and white beard. To the right of the video player is a QR code. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. To the right of the grid is a section titled 'התחברות' with a list of links. At the bottom, there's a section titled 'התחברות' with a list of links.

התחדשנו!

**בוטאו לבקר
באתר המשודרג**

Www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

הצגת פורים

עלילה מכוערת נרקמה כנגד מענדל. לא מזמן היגר מרומניה לרוסיה והתיישב בעיר קישינב (כיום בירת מולדובה), ופתאום מצא את עצמו מסובך בתביעה משפטית מצד ממשלת רומניה, ובתביעה מממשלת רוסיה להסגירו לידיה.

מענדל היה איש עסקים מצליח. אחד ממתחריו ברומניה ניסה לסחוט ממנו סכום כסף גדול. הוא סירב, והאיש הבטיח לנקום בו. הוא הפריח שמועה כי מענדל מצא אוצר גדול השייך לממשלת רומניה, וכדי שסודו לא יתגלה, ברח לרוסיה.

מצבו של מענדל היה מסובך למדי. אמנם ממשלת רוסיה לא הסכימה להסגירו, אבל החליטה להעמידו לדין בתחומה. למענדל נשלח זימון למשפט, ובד בבד נשלחה הזמנה לממשלת רומניה לשגר תובע מטעמה ועדים המאשרים את נכונות טענותיה. עד המשפט שוחרר מענדל בערבות.

שבור ומודאג נסע מענדל אל 'הסבא משפולי', לבקשו עצה וישועה. בבואו הרגיע אותו הצדיק באמרו כי ישים את מבטחו בה, וכי "ישועת ה' כהרף עין". הצדיק הוסיף כי כדאי מאוד להשתדל לקבוע את מועד המשפט לפורים. מענדל עדיין היה מלא דאגה ושאל בהיסוס: "מה אטען בבית המשפט כנגד כל הראיות שיציג התובע?"

"בעניין זה הסר דאגה מלבך", השיבו ה'סבא', "אשלח מטעמי סנגור מצוין שייצג אותך בבית המשפט". "וכיצד אדע לזהותו?", תמה מענדל, והצדיק השיב: "הוא יחבוש כובע לבן ויעטה כפפות אדומות". מענדל התמלא שמחה לנוכח הצעתו הנדיבה של הרבי.

הוא חש אסיר תודה ושאל: "כמה אצטרך לשלם בעבור עבודתו של הסנגור והוצאות הדרך?"

חיך הצדיק ואמר כי זה עתה זכה לשדך יתום ויתומה, וזקוק הוא לסכום כסף גדול כדי להשיאם. "האם אתה מוכן לקבל עליך את הוצאות חתונתם?", שאל. מענדל הסכים מיד, ובו במקום נתן לצדיק סכום נאה בעבור ההוצאות הראשונות והתחייב לשלם את השאר.

מענדל חזר לעירו. אחרי מאמצים והשתדלות הצליח לשנות את מועד המשפט ולקבוע אותו ליום פורים. מיד שלח מברק לרבי כדי שיכין את הסנגור מבעוד מועד.

פורים בא. חסידיו של 'הסבא משפולי' הכירו את דרכו לנהוג לעיתים בדרכים מתמיהות ובלתי מובנות כדי לפעול ישועה ליהודים, אולם אותו פורים היה מיוחד במינו.

בליל פורים, כשהתאספו החסידים סביב שולחנו של הרבי, העלה ה'סבא' בקשה מיוחדת: מבקש הוא לערוך את משפטו של היהודי מענדל הזקוק לישועה.

אולם בית המדרש נהפך ל'בית משפט'. החסידים התארגנו והעמידו את רב העיר בתפקיד ה'שופט', ואלו צירפו עוד שני 'שופטים'. אחריו בחרו את ה'תובע' וה'מלשין' ואת הנאשם 'מענדל', וכן שניים שהיו 'עדים'. בשלב זה התערב הצדיק ואמר כי הוא יהיה הסנגור.

המשפט נפתח. תחילה קם ה'תובע' והחל להציג את חומרת מעשהו של מענדל, כיצד העז לגזול את רכוש המדינה ולברוח. בשעה שדיבר צחקו החסידים ולגלו עליו.

ה'תובע' ניסה לבסס את טענותיו, וזימן את העדים. כאן

מיד במוצאי פורים הגיע מברק ממענדל המבשר כי זכה במשפט וכי בקרוב יבוא לשפולי. כאשר בא לעיר הקיפוהו החסידים ושאלו בסקרנות כיצד התנהל המשפט. הוא סיפר כי אכן הסנגור ששלח הרבי היה מוצלח ביותר. "נאומי הנלהב והמשכנע הטה את לב השופטים, ותיכף לאחר מכן הכריזו השופטים על הזיכוי המוחלט", תיאר בקול נרגש. עוד סיפר כי למזלו הגדול חייבו השופטים את ממשלת רומניה בהוצאות משפטו ואף בדמי עגמת נפש.

שוב שאלו החסידים: "מה היתה טענתו של הסנגור?". מענדל החל לחזור על הדברים, ותדהמה אחזה בחסידים. הלא הדברים הם בדיוק מילה במילה ממה שהשמיע הצדיק בנאומו במהלך המשפט המבוים בעת סעודת פורים!...

הגיע תורו של מענדל להיכנס אל 'הסבא' ולהודות לו על הסנגור הנפלא. כאשר עמד על מפתן הדלת, בטרם פצה את פיו, חיך הצדיק ואמר: "נו מענדל, האם היטיב הסנגור ששלחתי למלא את תפקידו?"...

נכונה לו הפתעה. ה'עדים' הפכו את עדותם וסיפרו כי אין זו אלא עלילה, שכן הם שמעו בעצמם את האיש מאיים על מענדל שיעליל עליו אם לא ייתן לו כסף.

כעת הגיע תורו של ה'סנגור'. 'הסבא משפולי' הניח על ראשו כיפה גדולה לבנה ועל ידיו עטה כפפות אדומות. שקט השתרר באולם, והוא פתח בנאום חוצב להבות. בטוב טעם הסביר באוזני ה'שופט' כיצד היה מענדל טרף לעלילה שפלה, אשר לא יאה כי ממשלה נאורה כרוסיה תאבה להאמין לה, ולכן אל לה לה להיכנע ללחצים המופעלים עליה מצד ממשלת רומניה.

הדברים היו משכנעים מאוד וגם מרגשים ביותר, עד שנגעו ללב כל השומעים. בסיום דבריו לא נשאר כל ספק בצדקתו של מענדל, ולשופטים לא היה אלא לזכותו בדין ולשחררו. הם לא הסתפקו בכך ואף חייבו את ממשלת רומניה לשלם למענדל את הוצאות המשפט ובכלל זה דמי עגמת נפש.

קריאות שמחה פרצו מפיות החסידים, וההתוועדות העליזה חזרה להתנהל כמיטב מסורת שמחת הפורים.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב – 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה – 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת פקודי

מניין התרומות וחלוקתן למלאכות המשכן

פרשת פקודי המסיימת את ספר שמות, מסכמת את פרשותיו האחרונות של הספר העוסקות במלאכת המשכן. משה רבנו, איתמר בן אהרן הכהן ובצלאל ואהליאב מונים את תרומות בני ישראל, מסכמים אותן ומחלקים ייעודן למלאכות השונות.

אופני השימוש בזהב, בכסף ובנחושת

התורה מסכמת את כמות הזהב שנאספה מתרומות בני ישראל (אך אין היא מפרטת, בהקשר זה, כי הזהב שימש בעיקר לעשיית המנורה וציפויי הארון, המזבח הפנימי והשולחן).

את תרומות הכסף הגולמי, מחלקת התורה על פי תכליתם: אדני המשכן ואדני הפרוכת, ווי העמודים, ציפוי ראשיהם וחיטויקהם.

גם בנוגע לתרומת הנחושת מפרטת התורה את שימושיה: ליציקת אדני פתח אוהל מועד, לריקוע מזבח החיצון ולייצור כליו, לאדני קלעי החצר, לאדני שער החצר, וכן ליתדות המשכן ויתדות החצר (המשמשות לקשירת היריעות).

כיסויי כלי המשכן ובגדי הכהנים

את תרומות הצמר והחוטנים מייעדת התורה לטווית כיסויי כלי המשכן (כיסויים אלה משמשים לכיסוי כלי

המשכן כל אימת שהמשכן מפורק). כמו כן משמשים בדי התכלת, הארגמן ותולעת השני לייצור בגדי השרד של הכהן הגדול ושל יתר הכהנים. וכאן שוב מפרטת התורה את אופן ייצור בגדי הכהונה, כמפורט בפרשת תצוה (לאו דוקא לפי אותו סדר בכתובים):

האפוד: כמין סינר שלובש הכהן מאחוריו, מגובה החזה ועד לעקבי רגליו. מחלקו העליון של האפוד יוצאים שני זוגות רצועות. זוג אחד מקיף את גופו של הכהן ונחגר מלפניו, וזוג שני, עשוי כמין כתפיות העוברות מעל צווארו. על כתפיות אלו מעל גובה החזה מוצמדים שני אבני השוהם, עליהן חרוטים שמות שבטי ישראל – ששה שמות על כל אבן.

החושן: על גבי בד ארוג מחמשה מיני חוטים, משובצות שניים עשר אבנים יקרות, עליהן חרוטים שמות שבטי ישראל – שבט לכל אבן. בנוסף, חרוטות על האבנים אותיות היוצרות יחדיו את המילים – "אברהם, יצחק, יעקב, שבטי ישראל". את החושן נושא הכהן הגדול על חזהו מעל האפוד. הוא תלוי באמצעות שתי שרשראות זהב קצרות המשתלשלות מן האפוד ונאחזות בשתי טבעות זהב המחוברות בחלקו העליון של החושן. מתחת לאבני החושן, בחלק מקופל של האריג, משולבות שתי

הקמת אוהל מועד בפועל, מובאים כל פרטי המשכן וכל כליו אל משה רבנו לשם אישורם הסופי.

משה, שבע רצון מאיכות המלאכה הדרה והתאמתה לכל ציוויי ה', מברך את כל העוסקים במלאכת הקודש – "יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם". הוא מברכם בנוסח המופיע מאוחר יותר בספר התהילים (מזמור צ') "ויהי נועם ה' אלוֹקינו עלינו וגו'".

הציווי להקים המשכן, מיקום כליו והלבשת הכהנים ומשיחתם

באחד לחודש הראשון, הלא הוא ראש חודש ניסן, מצוה ה' את משה להקים את המשכן. וכאן מפרטת התורה את ציווי הקב"ה: בנוגע למיקומם של כל כלי המקדש, כל כלי במקומו; בנוגע למשיחת הכלים בשמן המשחה; בנוגע להלבשת כהנים בבגדי כהונתם ומשיחתם בשמן המשחה לכהונת עולם במקדש.

הקמת המשכן בפועל והשראת השכינה עליו

בו ביום (כמעט שנה לאחר צאת בני ישראל בט"ו בניסן מארץ מצרים) מקים משה רבנו בראש חודש ניסן את המשכן ומציב בתוכו את כל כליו במקומם המיועד. מיד עם סיום הקמת המשכן שורה עליו השכינה ומתקיים ייעודו "ושכנתי בתוכם", וככתוב בפרשתנו: "ויכס הענן את אוהל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן". מעתה, במקום בו נעמד הענן שמעל המשכן, אות הוא לבני ישראל כי עליהם לחנות במקום. ובהעלות הענן מעל המשכן, סימן הוא להם כי יש לפרקו ולצאת למסעם הבא בעקבות עמוד הענן האלוֹקי.

טבעות, אחת בכל צד, לתוכן תחובים פתילי תכלת לצורך חגירת החושן אל גופו של הכהן, להבטיח שלא יתנדנד בזמן הליכתו. בין קפלי אריג החושן תפור קלף עליו כתוב שם ה' המפורש. החושן משמש לכהן הגדול "אורים ותומים", אליו הוא מפנה את השאלות המהותיות שהוא נשאל בענינים הקשורים לצרכי ציבור. עם הצגת השאלות מבהיקות כנגדו אותיות החושן ומגלות את התשובה השמימית.

המעיל: על גבי כתנתו לובש הכהן מעיל, ארוג כולו מחוטי צמר שצבעם תכלת. למעיל קשורים שבעים ושניים פעמונים המצלצלים עם תנועת הכהן.

הציץ: על מצחו של הכהן הגדול מונח טס של זהב ועליו מובלטות המילים "קודש לה'" (בשם ה' המפורש). הטס מחובר בשני חוטי תכלת המקיפים את ראשו ונקשרים מעל עורפו. חוט תכלת נוסף מושחל בחלקו העליון של הציץ באמצעו, נמשך מעל ראשו ומעל מצנפתו של הכהן לאחוריו, ונקשר לאחור עם שני פתילי הרוחב.

הכתונת: עשויה כולה פשתן, ארוגה משבצות משבצות וסגורה מכל עבריה, כך שניתן ללובשה רק דרך בית הצוואר. את הכתונת לובש הכהן על גופו וחוגרה באבנט, ומעליה הוא לובש את המעיל ואת האפוד.

המצנפת/מגבעת: הכהן הגדול חובש על ראשו מצנפת מפשתן. את המצנפת, העשויה כמין פס באורך שש עשרה אמה (כשמונה מטרים), מסובב הכהן סביב ראשו עד שמתקבלת צורת מצנפת. גם לכהן ההדיוט כובע דומה, אלא שכובעו מקיף ומכסה את ראשו בצורת מגבעת.

סיום הכנת פריטי המשכן וכליהם

בסיום מלאכת הכנת כל מרכיבי המשכן, הנה טרם

"ואהבת לרעך כמוך" – תנאי להשכנת הקדושה האלוקית בעולם הזה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

התחברות בתפילה

"אלה פקודי המשכן משכן העדות" (שמות לח, כא)

ייחודו של המשכן הגשמי הוא בכך שחומרים ארציים ופשוטים נעשים משכן לקב"ה. היינו שגם בעבודת האדם לקונו, כאן בעולם הזה, צריכה להיות פעולה זו של השכנת הקדושה האלוקית בתוך המציאות הגשמית הפשוטה דוקא.

התורה כתובה בלשון מדויקת ותמציתית ביותר, ואין בה אפילו מילה או אות אחת מיותרת. לאור זאת נדרש הסבר על הפסוק הפותח את פרשתנו: "אלה פקודי המשכן, משכן העדות". לשם מה הכפילות? לכאורה די היה במילים "אלה פקודי משכן העדות"?

עיקרה של השכנת השכינה היא בתפילה. בשעת התפילה האדם נדרש לרכז את כל כוחות נפשו, גם הכוחות הנחותים שבו, ולהעלותם למעלה. לכן לפני התפילה עליו לכלול את עצמו עם כל ישראל, אפילו היהודים שנמצאים בדרגה הנמוכה ביותר, דבר הבא לידי ביטוי במנהג לקבל עליו "מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך" קודם התפילה.

יש להסביר זאת על פי מאמר חז"ל "משכן למטה, משכן למעלה". כלומר, ישנם שני משכנות, האחד למטה, בעולם הזה, והשני למעלה, בעולמות העליונים. ישנו המשכן הרוחני העליון, אותו הראה הקב"ה למשה רבנו בהר סיני, וישנו המשכן הגשמי, אותו בנו בני ישראל בפועל בעולם הזה, מזהב, כסף ונחושת. וזהו שנאמר פעמיים "משכן", לרמז על שני המשכנות הללו. אמנם רק על המשכן השני נאמר "משכן העדות". מהי ה"עדות" הזאת?

להעלות מלמטה

'עדות' – רק כאן

יכול יהודי לחשוב: מה לי וליהודי שני, יהודי ירוד, שעדיין אינו מוכן לתפילה, ואפילו לא להכנות לתפילה? אומרים לו, שמצות אהבת ישראל היא אפילו ליהודי שנמצא בקצה השני של העולם – בקצה אחר בעולמו של הקב"ה. ומבואר בפנימיות התורה כי מצוה זו היא יסוד כל התורה, ועד שהדבר קשור ישירות בתפילתו שלו, בהתעלותו הוא. אהבת ישראל היא ההכנה וההקדמה לתפילתו שלו.

המשכן שבנו בני ישראל היה בבחינת עדות שהקב"ה שורה בישראל. 'עדות' זו כתובה דוקא במשכן השני, המשכן הגשמי, למטה בעולם הזה.

ה'עדות' שייכת למשכן השני משני טעמים:

הסיבה לכך היא, שהתפילה ענינה להעלות את המציאות התחתונה של העולם ולעשותה משכן עדות לקב"ה, וכאשר רוצים להעלות מציאות כלשהי, צריך להעלותה מלמטה, מהחלק התחתון ביותר. לכן צריכים להתחבר עם כל ישראל, אף הנחותים ביותר, כדי שאז תוכל להתחולל עליית התחתון ועשייתו כלי להשראת השכינה למטה.

(א) המושג עדות חל רק על דברים שאינם גלויים וברורים, שמשום כך יש צורך בעדות. והלוא המשכן הרוחני אינו זקוק לעדות, שהרי בעולמות העליונים הקדושה גלויה וזוהרת.

(ב) העדות היא שהקב"ה עצמו שוכן במשכן, ודבר זה קיים רק במשכן הגשמי, בעולם הזה. בעולמות העליונים, הרוחניים, אין מאירה אלא רק הארה וגילוי בלבד מהקב"ה, ואילו דוקא כאן למטה בחר הקב"ה להשכין עצמותו יתברך ממש.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת")

על-פי 'ליקוטי שיחות' כרך א')

חסידות על הפרשה פקודי

ישראל פודים את המשכון ע"י בניית "משכן העדות"

אלה פקודי המשכון משכן העדות (לח, כא)
המשכון משכון. שני פעמים, רמז למקדש
שנתמשכון בשני חורבנין (רש"י)

רש"י מפרש "משכון" מלשון משכון, דבר שאמנם
לוקחים אותו לזמן מסויים, אבל הוא נשאר בשלמותו.
מכאן שחורבן שני בתי המקדש הוא באופן, שמיד עם
בניין הבית השלישי יחזרו בשלמותן כל המעלות שהיו
בשני הבתים הקודמים.

הביטוי "משכון העדות" רומז לכך שכל מה שעתיד לבוא
בימות המשיח תלוי במעשיהם ועבודתם של ישראל בעת
הגלות:

הקב"ה קרא לישראל "עדים", כדכתיב (ישעיה מג,י),
"אתם עדי", כי הם המגלים, 'מעידים' ומספרים אודות
הקב"ה בעולם. כשם שאברהם אבינו הקריא את שמו
הגדול לבאי עולם, כך בני ישראל בונים (במעשיהם
ועבודתם עכשיו) את "משכון העדות", שעליו ועל בית
המקדש אמרו חז"ל בגמרא (שבת כב,ב), "עדות היא לכל
באי עולם שהשכינה שורה בישראל".

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת ויקהל-פקודי תשמ"ו)

למנות את ישראל ע"י בקשת הגאולה

אלה פקודי (לח, כא)

חז"ל אומרים שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי
מן העין, ולכן מניית המספר היא גורם מפריע לברכה.
אבל כאשר הספירה נעשית "על פי משה", הדבר מביא
את המשכת השכינה וממשיך ברכה בלתי מוגבלת.
לכן קובעת ההלכה שאין למנות את ישראל (אפילו
לדבר שבקדושה - כדי לדעת, למשל, אם יש עשרה
אנשים המהווים 'מניין') אלא על ידי פסוק. ויש לומר
שגם מניין זה הוא בכלל "אשר פוקד על פי משה",
שהרי הפסוק הוא מתורת משה.

באיזה פסוק מונים? בספר הפרדס לרש"י מובא
שהפסוק הוא "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך אשתחוה
אל היכל קודשך ביראתך", שיש בו עשר מילים (מניין).
ואולם, למרות שתוכן הפסוק קשור במיוחד לבית
הכנסת, נהגו בדורות האחרונים למנות בפסוק "הושיעה
את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם". ויש
לומר שהסיבה לכך היא, משום שבעקבתא דמשיחא,
כאשר יהודים נפגשים יחד, הבקשה והמשאלה
הראשונה שלהם היא "הושיעה את עמך" - שתבוא כבר
הגאולה.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת ויקהל-פקודי תשמ"ג)

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!

4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

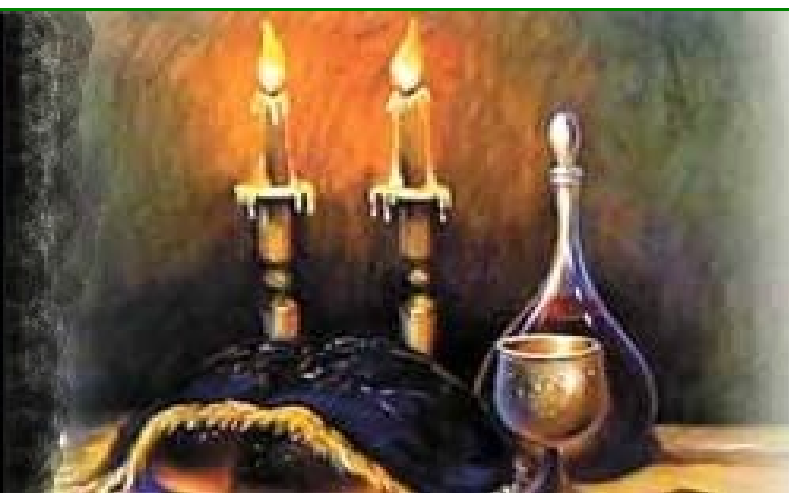
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

**הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.**

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
18:14	17:00	י-ם
18:15	17:15	ת"א
18:14	17:06	חיפה
18:16	17:18	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון